

hørt Lodsferne, og de have ved Overbefjelskerne over det oprindelige Lovforslag erklæret, at de ønske en betydelig Nedgang, og at den er mulig. Fordi de nu forandre Stilling, ser jeg ingen Grund til at høre dem igen. Det maa jo for øvrigt vel erindres, at de skulle blot høres om denne Sag, men de have ingen Medbestemmelsesret. Om jeg derfor, hvis Rigsdagen vedtager Lovforslaget, hvad jeg jo ikke ved, vil høre dem igen om en saadan af Rigsdagen vedtagen og Kongen stadfæstet Lov, vil jeg ikke besvare i dette Djeblit. Jeg anser det ikke for nødvendigt ifølge Lodslovens § 52, da de ere spurgte tidligere, og ved den tidligere Forespørgsel have udtalt sig for, at Antallet yderligere kunde formindskes. — I Anledning af nogle Udtalelser fra den sidste ærede Taler, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen), er der en enkelt Bemærkning, jeg vil gøre. Han sagde, at jeg havde udtalt, at jeg ansaa Spøfficerne for i det hele at være dem, der egnede sig bedst til Posterne som Lodsinspektører ved disse større Lodsferier. Dette fastholder jeg. Dette udelukker selvfølgelig ikke, at naar der ved et Lodsferi er en Mand, som synes særlig egnet dertil, at saa kan han saa Posten. Men jeg anser det altsaa i Reglen for hensigtsmæssigt, at det er Spøfficerer, der saa Posterne. Det har nu i længere Tid været Tilfældet, om det end ingenlunde altid har været Tilfældet, men jeg gentager, som sagt, det er ingen Ænret for dem.

M. Klausen: Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen). Saa vidt jeg hørte, udtalte han, at han ikke godt kunde slutte sig til det Ændringsforslag, jeg havde stillet, men han ønskede, at der skulde være en Minimalløn. Det er jo netop det, mit Ændringsforslag gaar ud paa, det fastsætter netop en Minimalløn. Den træder kun i Kraft, for saa vidt Lodsferiernes Indtægt synker saa langt ned, at denne Løn ikke kan udbetales, saa det er da i Birteligheden en Minimalløn, der her foreslaas. Naar jeg har udtalt, at selv om Lodsningernes Taler tager af, betyder det ikke absolut, at Lodsferiernes Arbejde ogsaa tager af, skal jeg i den Henseende tillade mig at oplyse, at naar der ved Helsingørs Lodsferi bliver 20 Mand, altsaa hvis Ændringsforslaget herom bliver vedtaget, bruges deraf 6 Mand til Bagt paa Fyrstibene, 4 Mand til Solletjeneste og 2 Mand til Bagt i Havnen, det vil altsaa sige, at i alt 12 Mand maa gøre Bagttjeneste. Saa er der 8 Mand tilbage, og af disse 8 kan man vel saa gøre Regning paa, at nogle

ere ude at passe deres egentlige Hverv, d. v. s. at lodse Fartøjer gennem Sundet, og saa bliver der saa godt som ingen tilbage, der saa fritid. Der bliver altsaa en meget ringe fritid. Forholdene her ved Helsingørs og Dragør Lodsferier kunne ikke godt sammenlignes med Forholdene i det øvrige Land, hvor det er ganske rigtigt, hvad Ministeren oplyste, at Lodsferiernes Tid ikke er optagen, men her ved disse Lodsferier er Stillingen jo den, at en Lods er bunden til Stedet, ja, han har jo ikke en Gang Lov til at forlade Byen uden at have faaet Tilladelse dertil. Han er ikke i Stand til at paatage sig noget som helst Arbejde, da han ikke ved, hvilket Djeblit han maa forlade det igen. Han er altsaa henvist til udelukkende at leve af de Indtægter, han kan faa gennem Lodsningen. Jeg kan saa godt forstaa, at Ministeren er ængstelig for at optage mit Forslag om Minimalløn. Det er blevet gjort gældende, at saa ville Lodsferne blive mindre paapasselige. Hvis denne Minimalløn fastsloges, saa havde Lodsferne i alt Fald den, saa behøvede de ikke at være saa paapasselige. Minimallønnen kunde mulig have til Følge, at man overlod det til Svenskerne at gaa ud og fapre Skibene, thi saa havde vore Lodsferi faaet deres paa det tørre. Jeg tror ikke, at denne Fare foreligger, jeg tror ikke, man har Riet til at bestynde vore Lodsferi for at være saa forsømmelige Folt; men hvis man dog frygter denne Fare, tror jeg nok, man kunde gardere sig imod den. Man kunde f. Eks. i Loven indsætte en Bestemmelse om, at den skulde til Revision om en 4—5 Aar, og man kunde jo saa sammenligne Lodsningernes Antal for Tiden her og ved Viken og saa se, naar der var gaaet nogle saa Aar, om Lodsningernes Antal var tiltaget ved de svenske Lodsferier og taget af ved de danske. Viste dette sig at være Tilfældet, kunde man først være berettiget til at sige til disse Folt: I have altsaa været mindre paapasselige, og saa maa I miste det Gode, vi gave Jer! Jeg tror altsaa ikke, man behøver at være saa bange for det, thi man kunde jo godt forud gardere sig over for en saadan mindre Paapasselighed fra Lodsferiernes Side. — Naar jeg udtalte, at den højtærede Ministers Ændringsforslag særlig kom Lodsinspektøren til gode, tror jeg, det er fuldstændig rigtigt, thi det er lavet saaledes, at hvis en Ældste-Lods gennem Ministerens Forslag tjener 1 Aar mere, tjener Lodsinspektøren 1½ Aar mere, og saa betyder denne Ændring samtidig mere Arbejde for Lodsferi, men det betyder den ikke for Lodsinspektøren; han faar ikke mere at bestille for det. Det er altsaa et Ændrings-